

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 771/2015-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 19. novembra 2015 v senáte zloženom z predsedu Sergeja Kohuta (sudca spravodajca) a zo sudcov Lajosa Mészárosa a Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti Slovenská sporiteľňa, a. s., Tomášikova 48, Bratislava, zastúpenej Advokátskou kanceláriou JUDr. Roman Kvasnica, advokát, s. r. o., Sad A. Kmeťa 24, Piešťany, vo veci namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Žiline č. k. 5 Co 807/2014-82 z 24. marca 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti Slovenská sporiteľňa, a. s., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 15. júla 2015 prostredníctvom telefaxu doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti Slovenská sporiteľňa,

a. s. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorá bola predložením jej originálu doplnená 20. júla 2015 a ktorou namieta porušenie čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) č. k. 5 Co 807/2014-82 z 24. marca 2015 (ďalej len „napadnutý rozsudok“).

Zo sťažnosti vyplýva, že rozsudkom Okresného súdu Liptovský Mikuláš (ďalej len „okresný súd“) č. k. 4 C 188/2014-60 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) bola zamietnutá žaloba sťažovateľky voči žalovanému v časti zaplatenia úroku zo zmluvy o kontokorentnom úvere.

Sťažovateľka podala proti zamietavému rozsudku okresného súdu odvolanie.

V konaní pred všeobecnými súdmi bola sporná právna otázka výkladu § 503 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „Obchodný zákonník“), a to či zmluvný úrok za poskytnuté peňažné prostriedky prislúcha sťažovateľke len za dojednanú dobu poskytnutia úveru.

Podľa názoru okresného súdu zmluvný úrok ako odplata (cena) veriteľom za poskytnuté peňažné prostriedky prislúcha len za dojednanú dobu poskytnutia úveru.

Sťažovateľka v odvolaní okresnému súdu vytýkala, že sa nevysporiadal so skutočnosťou, že podľa všeobecných obchodných podmienok sťažovateľky bolo platenie úrokov dohodnuté až do splatenia úveru, a s tým súvisiacim právnym názorom sťažovateľky týkajúcim sa odlišného výkladu § 503 Obchodného zákonníka, podľa ktorého splatnosť úrokov nemožno stotožňovať s dobou, za ktorú sa úroky platia.

Rozsudok okresného súdu bol potvrdený napadnutým rozsudkom krajského súdu.

Sťažovateľka sa nestotožnila s napadnutým rozsudkom krajského súdu, ktorému vytýka jednoduché konštatovanie správnosti dôvodov rozsudku okresného súdu bez toho, aby sa akýmkoľvek spôsobom zaoberal už uvedenými dôvodmi odvolania (neodôvodnenosť, arbitrárnosť napadnutého rozsudku). Napadnutému rozsudku vytýka vadu odôvodnenia podľa § 157 ods. 2 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“), keď krajský súd nemal dať sťažovateľke v odôvodnení napadnutého rozsudku odpoveď na zásadné otázky prerokovanej veci.

Na podporu svojej argumentácie sťažovateľka uviedla, že v obdobných veciach súdy Slovenskej republiky priznávajú úrok z úveru až do zaplatenia istiny, na čo poukazuje viacerými rozsudkami všeobecných súdov.

Na základe uvedeného sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd vydal tento nález:

„Základné právo sťažovateľa Slovenská sporiteľňa, a.s. podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a podľa článku 46 ods. 1 Ústavy slovenskej republiky rozsudkom Krajského súdu v Žiline zo dňa 24.03.2015, č. k. 5Co/807/2014-82, porušené bolo.

Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje rozsudok Krajského súdu v Žiline zo dňa 24.03.2015, č. k. 5Co/807/2014-82 a vec vracia Krajskému súdu v Žiline, aby v nej znovu konal a rozhodol.“

V ďalšom sťažovateľka žiadala, aby ústavný súd vydal toto uznesenie:

„Krajský súd v Žiline je povinný úplne nahradiť sťažovateľovi trovy konania do 3 dní od právoplatnosti tohto uznesenia, k rukám advokátskej kancelárie JUDr. Roman Kvasnica, advokát, s.r.o.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo

ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa č. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa č. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu. ...

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorich predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd navrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde navrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, navrhy, ktoré nemajú zákonom predpisane náležitosti, neprípustné navrhy alebo navrhy podane niekým zjavne neoprávneným, ako aj navrhy podane oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. ústavný súd môže odmietnuť aj navrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Za zjavne neopodstatnený mozno považovať navrh vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej pricinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci alebo jeho rozhodnutím a základným

právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. O zjavne neopodstatnený návrh ide preto vtedy, ak pri jej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí návrhu na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 140/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 198/07, IV. ÚS 27/2010).

III.

Ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou konštatuje, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sú obdobné záruky, že vec bude spravodlivo prerokovaná nezávislým a nestranným súdom postupom ustanoveným zákonom. Z uvedeného dôvodu v týchto právach nemožno vidieť podstatnú odlišnosť (II. ÚS 27/07).

Ústavný súd konštantne judikuje, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad (porovnaj napríklad *Georgidias v. Grécko* z 29. 5. 1997, *Recueil III/1997*).

K námietke sťažovateľky týkajúcej sa arbitrárnosti napadnutého rozsudku z dôvodu jeho nedostatočného odôvodnenia a k sťažovateľkou uvedenému tvrdeniu, že krajský súd iba jednoducho konštatoval správnosť dôvodov rozsudku okresného súdu bez toho, aby sa akýmkoľvek spôsobom zaoberal už uvedenými dôvodmi odvolania, ústavný súd konštatuje,

že s poukázaním na § 219 ods. 2 OSP bol postup krajského súdu v súlade s uvedeným ustanovením umožňujúcim mu vypracovať tzv. skrátené odôvodnenie rozsudku a odkázať v ňom na dôvody rozhodnutia obsiahnuté v rozsudku okresného súdu, pretože krajský súd sa s odôvodnením rozsudku okresného súdu plne stotožnil.

Skutočnosť, že sa sťažovateľka nestotožňuje s právnym názorom krajského súdu, v ktorom sa plne priklonil k odôvodneniu okresného súdu, a s postupom, ktorým využil možnosť danú mu zákonom na vypracovanie tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti toho názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným.

Právo na spravodlivé súdne konanie nevyžaduje, aby súd v rozsudku reagoval na každý argument prednesený v súdnom konaní. Stačí, aby reagoval na ten argument (argumenty), ktorý je z hľadiska výsledku súdneho rozhodnutia považovaný za rozhodujúci (rozsudok vo veci Ruiz Torija c. Španielsko z 9. 12. 1994, *Annuaire*, č. 303-B).

V zmysle už uvedeného ústavný súd nemôže vyhodnotiť skutočnosť, že krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku neodpovedal na argumenty sťažovateľky podľa jej predstáv, ako zásah do práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, keďže v tomto prípade bol postup pri vybavení odvolania (t. j. vyhodnotenie argumentácie sťažovateľky v odvolaní za natoľko závažnú, že sa k nej bolo treba v odôvodnení napadnutého rozsudku bližšie vyjadriť) na zväžení krajského súdu. Tým, že krajský súd tento postup nezvolil, bol toho názoru, že sťažovateľke bola na jej argumentáciu poskytnutá dostatočná odpoveď v rozsudku okresného súdu.

Nad rámec veci ústavný súd uvádza, že ani v odôvodnení rozsudku okresného súdu nie je možné badať nedostatky zakladajúce arbitrárnosť či neodôvodnenosť tohto rozsudku.

V tomto prípade argumentáciou opierajúcou sa o „*arbitrárne*“ vyhotovenie tzv. skráteného odôvodnenia rozsudku krajského súdu za situácie, že je také odôvodnenie rozsudku ústavne konformné, nepovažuje ústavný súd za vhodné prenášať nesúhlas sťažovateľky s právnym názorom všeobecných súdov do roviny ústavnosti.

Navyše, k námietke sťažovateľky, podľa ktorej v obdobných veciach súdy Slovenskej republiky priznávajú úrok z úveru až do zaplatenia istiny, považuje ústavný súd za potrebné zopakovať svoj ustálený právny názor, podľa ktorého mu neprislúcha zjednocovať in abstracto judikatúru všeobecných súdov, a suplovať tak poslanie, ktoré zákon č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov [§ 8 ods. 3, § 20 ods. 1 písm. b), § 21, § 22 a § 23 ods. 1 písm. b)] zveruje práve Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (resp. jeho plénu a kolégiám), keď mu okrem iných priznáva aj právomoc zaujímať stanoviská k zjednocovaniu výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov (m. m. I. ÚS 17/01, IV. ÚS 267/05). Práve plénum a kolégiá Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sú oprávnené odstraňovať nejednotnosť výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov tak, aby sa chránili okrem iného aj legitímne očakávania účastníkov súdnych konaní. Ústavný súd však vzhľadom na to, že nie je súčasťou systému všeobecného súdnictva, môže zasahovať do výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov všeobecnými súdmi len v prípadoch, keď sa ich výklad vyznačuje svojvôľou a zjavnou neodôvodnenosťou do tej miery, že to má za následok porušenie základného práva alebo slobody. Keďže ale ústavný súd v prípade napadnutého rozsudku prejav svojvôle, resp. zjavnej neodôvodnenosti nezistil, nepovažoval v danom prípade argumentáciu sťažovateľky za spôsobilú na to, aby len na jej základe bolo možné napadnutý rozsudok hodnotiť ako ústavne neakceptovateľný a neudržateľný (II. ÚS 70/2014).

Vychádzajúc z už uvedeného a opäť nad rámec veci, teda zohľadňujúc aj námietku sťažovateľky, podľa ktorej v obdobných veciach súdy Slovenskej republiky priznávajú úrok z úveru až do zaplatenia istiny a ktorej namietanie v konaní pred všeobecnými súdmi absentuje, ústavný súd považuje za potrebné uviesť, že nie je opravnou inštanciou

všeobecných súdov. Preskúmanie rozhodnutia všeobecného súdu v konaní pred ústavným súdom má opodstatnenie len v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo rozhodnutím (opatrením alebo iným zásahom) došlo k porušeniu základného práva alebo základnej slobody. Skutkový stav a právne závery všeobecného súdu sú predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by prijaté právne závery boli so zreteľom na skutkový stav zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne a z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (II. ÚS 224/2015). Takúto situáciu však ústavný súd vo veci sťažovateľky nezistil.

Keďže predmetná sťažnosť bola odmietnutá ako celok pre jej zjavnú neopodstatnenosť (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde), ústavný súd vo veci sťažovateľky nevidel s poukazom na znenie § 36 zákona o ústavnom súde relevantný dôvod na priznanie náhrady trov konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. novembra 2015